

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS **BARTALITS IMRE** KIADÓ-TULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI ÁR
 pontal bérmentes szétküldéssel:
Egész évre 2 frt.
 Egyes szám ára 10 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
 hová a lap szellemi részét illető közlemények,
 előfizetési pénzek és hirdetések küldendők:
 BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ.

HIRDETÉSEK:
 Egész oldal . . . . . 20 frt.
 Fél oldal . . . . . 10 frt.
 Negyed oldal . . . . . 5 frt.
 Kéziratok nem adatnak vissza.

A NAGY MOSÁS.

Füstölő: De hiszen, moshatod annak az lozignek testét lelkét, sohasem bírod a sze-recsent fehérre mosni!

T-a K-n: Igaz! Hasztalan a fáradság, nem viszi le róla a szennyet semmi folyadék. De ne szólj szám! Mosom tovább.

ÖSSZEÜL...

Összeül a „Nemzet“
 Egész nemzetsége,
 A tanácskozásnak
 Se hossza, se vége.
 Nemzet daliái
 Lázás tűzben égnek.
 — Antiszemitizmus
 Megülő betűje
 Egész „Nemzet“-ségnek.

Érdemdús sakterek,
 Beszélhettek bármit,
 Okoskodásokatok
 Senkit el nem ámit,
 Legyen bár köztetek
 Diszsakter, még annyi:
 Az egész nemzetet
 Nem képes a „Nemzet“
 „Jobb“-ra fordítani.

Izrael fiait
 Pártoljátok hiven,
 Védőjük ügyse' lesz
 Maholnap senki sem.
 Ötvös is odább áll
 Tán, ha zsebje teli.
 Védj őket hát „Nemzet“!
 Ez a nemzet ügyis
 Nem nagyon szereti.

Védelmükre találj
 Okot, módot, útat, --
 Úgy sem tudják ok már
 Védni magukat.
 Hozzatok meg nekik
 Minden áldozatot!
 Kivánjuk, hogy bennök,
 — Mint az egész nemzet —
 Ne csalatkozzatok!

És most ide figyelj,
 Judaország népe!
 Ha azt akarod, hogy
 Légy valahogy védve:
 Olyanra magadat
 Soha se bízd máskor,
 Ki ha tenni akar
 Érdekedben — egyszer; —
 Felsül csúful — százszor!

P—S M.

KRÓNIKA.

NOVEMBER.

1-én. Halottak emléknapiját ülték meg. Pataként omlott a köny milliók szeméből. Felkerestettek a sirok. Zokogtak felette keservesen. Nem jutott senkinek se akkor eszébe az, hogy legalább fele az abban nyugóvóknak bánat, nyomor, inség, uzsora, zsidók sokféle gazságai által hunytak el. Megbocsátánk az ellenünk vétőknek, ha ujjal százzorozott büntetett nem követnének el. S e hitvány, lelketlen élőhalottak közöttünk holyanának, s a szegény nép pedig súlyed, elesenevésződik, s idejekorán a csendes világvárosba jut, hova már nem ér a jordánok bűnös keze, hacsak a holtakat kegyelettel felkeresőket a sirkoszorúkkal be nem csapják.

3-án. Most is szívja a fogát a kolozsvári zsidópárt. Megöröltette magát, midőn a híres saktervédő:

Ötvös Károly Barthat védte Szász Domokos által indított sajtóperben. Persze itt nem használt a zsidóknak csengő „Krisztusa“; s a törvényték vádlottat 6 heti „hűs“-re ítélte. Kolozsvár filosemita polgárai, még a felvilágosodott eszű egyetemi polgárság is fáklýászenét adott a perét vesztett sakter prókátornak. S nem találkozott senki, aki a „Zikzene-zakezene“ hájos hangjai mellett verte volna a hátukhoz a fáklýákat. Hát nincs ott egy fáklýa sem, mely bevilágítson a jordánok által elvakított szendergők lelkébe? Dícső, szép multú fővárosa Erdélynek, beh elszemítasodtál!

4-én. Megint kivilágított a zsidóság rituális vérszomja. Így egy szörnyett igazta fel ujjal a világot, melyről a zsidó sajtó — inkább Verhovayról, delegációról beszélve — büleszen hallgat. Ez a vallási célból véghez vitt undok gyilkossága a zsidóknak Új-Tordán történt, hol egy zsidó udvarán ásatás alkalmával emberi csontvázra akadtak. Városi előljáróság, s orvos meglelték, de mivel utóbbi a csontvázat réginék mondá, azt eltemetve, az udvart kikövezték. Megnézte a csontvázat egy képezdei tanár is tanítványival, s midőn baltát kért, hogy a csontokat megkopogtathassa, Iczig azt felelte:

— Az én holtám nem khürüsztyén csontokhat khopogthatni való.

— Hát honnan tudja, hogy ezek keresztény ember csontjai? — kérde hirtelen a tanár.

Erre a zsidó elhalványodott, s ijedtében csaknem összeroskadt. Tordán a kedélyek igen izgatottak, a rituális gyilkosságot megerősíti az is, hogy e jordán hűs éve lakik a házban. Ide nem fér a satira, csak a borzalom, megvetés.

5-én. A szegény, nyomorban sínylődő magyar nép dühe, elkeseredése néha ki-kitör a jordánok ellen, főleg, mikor henchezve mondogatják, hogy csak mukkanni merjenek, rögtön ott terem a katonaság. Így Zala-Lövön, Baracson akarták megoldani a botok muzsikájával a zsidó kérdést, de a higgadtabbak kérésére letették a megérdemelt büntető eszközöket, s várnak, míg egészen megteik a keserű pohár, melyet — ha a törvény nem intézkedik idejekorán, — bizonyosan a jordánok ürítenek ki.

9-én. Az antisemita irodalmat is megtámadja a bitang zsidófaj. Van egy subventió, előfizetők nélküli szennylap, a

nemzet által utált „Nemzet”. Ez a hazudozásokból diplomát érdemelne. Elnevezi Bartalitis Imrénnek kiadványait „Zsványok Helicon”-ának, mert nem esik inyükre az igazat kimondó nyomtatványok halmaza, faj nekik, hogy a sajtóhatóság által az antisemita élezcslap írók nyakába zúditott sajtóperek is elalszanak. A másik irodalmi irigység epéje kitunik egy utált tényből is. Ugyanis Szendrői azon jelentést tették lapunk kiadóhivatalához, hogy egy előfizetünk ez évi folyamából egy számot sem kapot, s kapott egyszer a „Füstölő” czímszalagjával egy „Neues Pester Journal”-t. No már ez netovábbja az elvetemült zsidó raffineriának. Hát a postaigazgatóság? Ugyan mit tehetne a nagy hatalmú jordán hosszú kezű posta hivatalnokok ellen?

11-én. Mánásaink ma már csak nagyobbbrszét nevüket bírják, kampós orrú Rűfkéket vesznek el feleségül a — pénzért. Zsidókébe kerül ősi birtokuk. Hova lett a régi magyar nemesi büszkeség? Így Jász-Nagy-Kun-Szolnok megyében P-Fegyverneken a gróf Hunyady-féle birtokot vette meg 63 ezresért Ehrlich Ignác zsidó, a tiszaroffi gróf Desseffy uradalmat pedig 33 ezresért Reppich Emil s neje Schwarz Hermin. Nem említve azt hogy a zsidók Budapesten börzejáték által gazdagodnak, minden üzlet kezükben van, a kórházak szükségleteit zsidó liferárok szállítják, bécsi zsidócégek szállítják a sebészeti műszereket. Ez utóbbi vállalataikon 169 ezer frt hasznuk van. Szegény betegek, titeket a sirig kísér e lelketlen férgek csipőse. Hát még a közzetítő intézetek! Mennyi svindlerségeknek vannak itt is a szegény helynéklükiek kitéve. A kormány horvát czimerkérdésekkel bibelődik, de nem szedi ránczba őket rendszabályokkal. Nyuzzátk hát le nyomorultak az egész magyar népet s ha pénze nincs, elégtételt ki rituális vérszomjatokat s szívjátok ki testéből a vért.

13-án. Nagy lármát csináltak a jordánok a pápák koholt leveleivel. Megelgelte ezt ő szentsége s a pápa hivatalos közlönye a: „Monteur de Rome” kinyilatkoztatja, hogy hazugság, ámitás volt minden, eddig a zsidókézen levő sajtó által kikürtölt pápai levél. Foglalkozik a zsidókérdéssel, speciálisan a magyar antiszemita pártól s azt nagy lelkesedéssel üdvözi. Mit szölköz chez hazug zsidólapok, boeskor vastagsága „arcz”-bőrötök vajjon tud-e csak kissé is pirulni? Nyomorultak!

TALÁNY.

Ha bolha csip, utánnézek:
S kotródnak a kis vitézek.
Ha komolyabb féreg támad:
Kítisztitom a ganyámat;
Irtom a poloskát, svábot,
S rátaposok, ha fellábad.
Patkány ellen is van mérég,
Pusztítom, ha hozzáférek.
És hogy mindezeket tettem,
Senki sem rosszalja tettem.
Pusztítani kell, mi ártalmas,
Ha van rá szerünk alkalmas...
És mindnyájunk nyakán, testén
— Reggel, délben ugy, mint estén —
Mar egy ronda féreg neme,
Ezer lába van és szeme,
A marás-hely éget, dagad:
S még panaszkodunk sem szabad!...
Ha bántjuk, mert vérünk szívja:
Kóter s pénzbiroság a díja...

Találd ki drága czimbora,
Tokaj legjobb palaczk bora
Tiéd lesz, hogy mi e féreg:
Megtartom, amit ígérek,
S ha betesznek a dutyiba;
Megisszuk ottan mutyiba!...

ANTISAKTER.

Bálint gazda töprengései.

Alexandriában a kolera ismét kitört és a ragály napról napra erősebben pusztít. Sokan azt állítják, azért, mert zsidók nagyobb számmal vonultak ott el.

* * *

Esztergom város a mult hónapban ünnepelte a török uralom alól való felszabadulásának kétszázados évfordulóját. Hát vajjon Magyarország mikor ünnepli a zsidó uralom alól való felszabadulását? A zsidó már régóta ünnepli — leigázását, a magyar uralomnak...

* * *

Az 50 kros névmagyarosítások egymásután szolgáltatják a tömérdek zavart, kellemetlenséget. A sok visszaélést felsorolni lehetetlen. Főleg az adófizetéseknél csinálnak zűrzavart. Sokan próbálkoztak már kicsuszszanni az uj néven az adófizetés alól. — Most tűnik ki, hogy a zsidók még a névmagyarosítást is „gseft”-ből csinálják.

Az uzorás Náthán töprengéseiből.

Aztot mondják, hojd én mindenből kifosztottam a János gozda, hogy nem hagytam neki semmi, semmi. Ez najj hazugság, igen is hagytam neki 10,000 florint, mint — tiszta adósság.

* * *

Hideg napok kezdik magokat jönni reánk. A modjor haragossza mogát reám, a miért ű fázik, s az én szobám phedig be van fűtve. Aztot hiszek, hojd mastand már soját mogam is befűthetek, miótán anyi sakuak az ezer procenttal befűtöttem.

AZ ÉRDEM JUTALMA.

Mig a törvényhozó testület a zsidókérdést meg nem oldja, addig csak ilyen lesz a jelen, s jövő század való, s illusztrált regénye. Nem tudni, vajjon Árpádnak, vagy Judának ivadéakai bírják-e tovább húzni. „Exempli docent.“ „Ki mint vet, úgy arat.“

Kóser adomák.

Jakab: A mi urunk ma nekhem ulyant mundotth, hojd, ha szavát vissza nem veszi, akkhor én itt thuvább semmi esetre nem maradhatok.

Móricz: Olyant mundotth nekhed? Mit?

Jakab: Felmondott.

A tya: Nü, Zámikhám, hojd ment ma nekhed az iskolóban?

Zámi: Rosszul, a thonító ór megvert engüm.

A tya: Miért drága Zámikhám?

Zámi: Merth kérdezte, hojd hány foga van az embernek, és én azth mondtham: edj egész szájjal.

Lelekész (a részeges földműveshez): Már többször mondtam, hogy a pálinka a ti legnagyobb ellenségtek.

Földműves: De hát, tisztelendő úr, mikor a biblia azt tanítja, hogy: „szeressük ellenségeinket.“

Izsák (a sárkányozó gyerekekre mutatva): Gatt der gerechte! Nézd csak Schmól, azok a jerekhek thübbet thodnak, mint mink!

Schmól: Hodjan?

Izsák: Nü! mert az ű khivánságaik szerint száll föl és ereszkhedi le mogát a papir.

Áron: Hallottha már Singer ór, hojd a meg-bokhott Khón megörölt?

Singer: Nü!?! Ozhthán khifizette az ű khüve-thelöit?

Áron: Gatt! Dehogy, hiszen onjira nem bolondoltha meg mogát!

Egy zsidó megrendel szabójánál egy nadrágot. A ruhadarab elkészül, haza hozzák. Nagyon hosszú. Vissza akarja küldeni, de a bolt már be van zárva. A mi emberünk megbánja ridegségét, vágjon le a nadrágból vagy 15 cm-ért, s szegje be. A feleség nem vállalkozik. Kéri leányát, az sem hajlandó, szól az anyósának, ugyanaz az eredmény. Boszúsan lefekszik. Nemsokára neje megbánja ridegségét s megkurítja a nadrágot, a leánynak is eszébe jut a kötelesség az apja iránt, s kurtit ő is; végül az anyós jön jó ollójával s megteszi veje akaratát. Másnap a zsidó családapa nagy álmosan jelen meg a reggelinél — a zsidó Évák mind elfutnak; azt hitték, hogy a család fő tévedesből uszó nadrágját vette föl.

ZÁLIKA.

— Humoreszk. —

Irtó: DON VIGOLE.

(Folytatás.)

Még gyermekkoromban hallottam, hogy a kutya a négykézlábon haladó embertől irtózik.
Egyet mordultam s négykézlábra vetve magamat, a legnagyobb gyorsasággal ugrottam feleje.
A kutya egyszerre elcúmult, s megdőbvenne tekintett rám.

Egy perczig farkaszemet néztünk. Azután újra megindultam s mormogva közelittem felé. A jámbor állat lábai közé csapta farkát s ivólte inalt el, hasonló hangokra indítva társait.

En jó nevetve mentem vissza a fához, kabátom bélésébe tűrölve sáros kezeimet.

Ismét vártam sokáig és türelmetlenül.

Már Zálíkat is belekeríttem olykor szitkaimba.

No most! — gondolám; de a boltba megint csak az öreg zsidó lépett be, ki a gyertyát vitte be a szobába.

Most bizonyosan vacsoráznak s tán ezalatt kijön Zálíka, — reménykedém, s meredten tekinték a láthatlan ajtóra, várva szerelmemet.

Az én kutyám még mindig vonított s a szomszédokéi is beleugattak ugatásába; iszonyú hangverseny riadozott, a különben néma éjszakában.

Végre valahára csendült az ajtó s én a fehérülő alak felé tocsogék.

— Zálíká! imádottd üdvösségem! rebegém szerelemtől fulladozó hangon s térdeimre hullva átölelém lábait.

— Vosz?! — felel egy rekedt hang s én sóbálványá változva ismerém fel anyját e Jeruzsálemből ideszakadt chimaerát.

Közelebb lépett felém, hogy megnézzé arcomat, de én nem vártam be tekintetét, hanem szélvész gyorsasággal rohantam hazafelé, kétszer is belescésén az útszéli árokba.

A vén klepsidra bizonyosan a boltajtót becsukni jött ki, s így tévesztém össze Zálíkával.

II.

Mánsnap szemrehányó levelet irtam Zálinak.

Erre már pakoló-papíroson válaszolt.

„Nem jöhettek ki, folytonosan a kis Kóbi mellett voltam, a ki beteg volt, mert megterhelte gyomrát; aztán ön is elrontotta a dolgot, mert fűtőrézzelt, és nem tudom mit mondhatott az anyámnak, de ez igen haragszik rám.“

— Ah! Felix bácsi, magáról egészen elfelejtkeztem...
Hát hogyan tudta átadni a leveletem?

— Egy kicsit bizony furcsán, hanem sietős volna a dolgom, majd estére benéztek, aztán mindent elmondok.

— Itt a dohány, gyujtson rá és hamarosan egypár szóval...

— Hát kérem úrfi, megkövetem alásan, ne tessék haragudni: az anyja éppen a földön huzkodta a Záli kisasszonyt a hajánál fogva, mikor beléptem.

— Ah! — kiálték elszörnyedve.

A mámi felém fordult és várta, hogy előkeresem a levelet, de biz én sokáig keresgéltem, minthogy nem is volt kérem alásan ő neki szálló. (Itt Felix bácsi előrenyújtá alsó állkapcsát s nagyot röhentett.)

Hát amint ott kaparászok a táskámban, egyszerre nagy csörgés meg visítás támad a konyhában, — az apró jebuzcusok valami lekváros fazekat vertek le.

Az anyjok kiszaladt, én meg addig odaadtam a kisasszonynak az urfi levelét.

— Mit szolt rá?

— Nem szolt a semmit kérem alásan, csak elkapta tőlem és zsebredugta.

— Hát mikor a mámi bement, mit mondott neki?

— Csak azt kérem alásan, hogy: csupa szokásból jöttem be, pedig hát most látom, hogy nincs is levél.

— Nagy selma maga! — no itt ez a két batos, igyek egy pohár bort!

Felix bácsi hálálkodikva távozott, én meg a hallottakon kérődzém.

Az esemény, hogy imádottd habrtermetével szobát sepernek, egészen föllázította bennem a jóérzést.

— Megmentem őt! — kiáltám s megmaradt hét hatosomon óriási furkóst vásárlék a Mitski zsidónál.

Az ólmos bot erősen fokozá bátorságomat; hősiesen forogtam a levgőben s egész dühvel mormogám, ki-kivakkantva némely szót: Ide jertek most Machabeusok, jebuzcusok, philiszteusok, amoriták, horiták, szemiták, meg mindenféle „tik-ták“ kőzos hadai, mind agyonverlek benneteket!... Megállj zsidó! megpuhogatom azt a derczén hizott görbe oldaladat, megállj! Hlyféle monologizálások között értem oda.

Berugtam a boltajtót, csakugy nyargalt fel s alá a csengetyű.

Várakoznom kellett...

Az időt arra használtam, hogy betekinték az üvegajtón s a szobasarkokban Zálíkat pillantám meg.

Harisnyát fejtelt a kedves korszakadtaból ordítá: „Thátileben! a bultban van volakí!“

— Csitt! szerelmes szívemnek aranyba foglalt jeruzsálemi tulipán hagymája! — akarám suttogni, de a belépő öreg megakadályozott szándékomban.

— Mi thetszik?

A fűtőlő,ét! — hiszen pénzem sincsen, gondolám ijedve, s kaparásnál kezdék zsebeimben; e közben eszembe jutott, hogy verekedni jöttem én, nem gseftelni, s már nem sok hija volt, hogy a vén Salamont nyakon vágjam, midőn egy rozsz krajczárt ujjaim közé akadt.

Ez és Zálíka helyzete lelöhasztá dühömet, de azért henzegeve kiáltám:

— Egy pakli gyútfát ide!

A vén Jordán majd kettőt adott ijedtében s csodálkozva nézett rám.

Én megfordultam s úgy vágtam be magam után az ajtót, hogy a bolondul csilingelő csengettyűt aligha bottal nem kellett az öregnek megállítania.

Ujra irtam s kértem, könyörögtem levelemben a leánynak, hogy adjon légyottot akármikor: — legyen az reggel, este, vagy éjjel; legyen az a tollas padláson, tehát istállóban vagy a sertés ölban, — elmegyek, ott leszek. S megesküdtem benne valami négyzer, hogy sem fűtőrészni nem fogok, sem az anyjával nem tévesztem többé össze. Bezártam a sorokat egy csomó ömlen-géssel, szivbogyorékolással, érzelemrotyogtatással s markába nyomtam Felix bácsinak. De az én levélhorlózóm azt mondta, hogy meg kell várni, míg más küldemény is lesz odaviendő, mert különben fölfedezik a turpisságot.

Egy éj mult el ismét, melyen irtózatoss látományok hábor-gattak. (Nem a tejfőlös gombócok miatt.) A két jebuzest láttam, amint Zálíkát köröskörül nyalogatni.

Mindkettőnek véres láng csapkodott ki szeméből s irtóztatossan ocsmány arcczal rémítének.

Imádoztam az ágyban aludt: szép volt, mint egy cherub, mozdulatlan, mint egy márványszobor s ingerlő mint egy Vénus-kep. Szinte hallani véltem lassu léleketét, szinte sejtettem, hogy felélem álmodik, — egészen elfeledtem a két sátáni alakot.

S ime néma gyönyörömből fülhasogató fogcsikorgatás riaszt fel: a két szörnveteg lassan közeledik a lány felé s midőn már egészen mellette áll, kinyújtja másfél méter hosszú zöldes nyelvet s elkezd Zálíkat köröskörül nyalogatni.

Az én kedveském először megfektetdik, mint a pálmaszurok, azután dagadni kezd, mint a jerichói rózsza

Midőn már akkorára puffadt, mint Dániel sárkánya, — a két gonosztevő éles késeket huzik ki öveiből s felém rohan.

Én kétségbeesetten védem magamat. Annyira, hogy éji asztalkámról mindent lesodrok és pedig nagy szerencsémre, mert, ha lámpásomat agyon nem csapom, talán meg is ölnek vala.

Az izdáság patakként szakadt rólam s halántékaim lázasan égtek.

Egy ital vízzel akartam csillapítani a bennem gőzölő hőséget, de korszóm szintén a romok között hevvert.

Boszusan fordulék a másik oldalamba s nagysokára ismét karjába ölelt az álom.

Vasuton utaztunk.

Zálíka mellettem ült s nyakam köré fonta lágy karjait. Arca vakító fehér volt, fehérebb a Hermon havánál, simább a bécsi keményítőnél; szemei égtek, mint Jozsue napja, ragyogtak, mint az eszlári sakter bicskája; ajkai pirosak voltak, mint a vér, édesek, mint az Eskol-völgyi szőlő, édecsibbek a krumplicukornál.

Utaztunk Palesztinába.

Az ő kívánsága volt.

Leírta előttem azt a szép keleti tájat, az enyhe égaljat, buja növényzetet, az arnyas pálmákat, a kristályvízi patakokat, a fűszeres levegőt, a mámorító illatú virágokat, kékkelő hegyeket, zöldelő völgyeket, fehérgyapjas báránykakat, aranytollú rigókat és még sok mindent, miket reggelre tökéletesen elfeledtem. Én boldogan hallgattam a kedves ajkak csicsérgését s egyszer csak azt vettem észre, hogy a vonat örült vágatással rohan előre, és szédületes sebességgel futnak vissza a fák, és maradnak el falvak.

Mind a ketten megrémültünk.

A gépezet veszettül zakatolt; a füst, mintha csak Hinnon-völgyi zsidószemetet égetnék, gomolygott iszonyú sűrűséggel.

Segélykiáltásokat véltünk hallani. Azután fülpuksztó durranások reszkettették a levegőt, melyhez képest a panklasztit dörrenése csak gyenge kapszli sütögetés.

— Itt vész van: menekülnünk kell!

— De hogyan?

— Kiugrunk az ajtón.

— Jaj! összetör a gép!

— Ne félj! tudom a módját: nem egyenest ugjunk, hanem rézsutasan előre, s így nem lesz semmi bajunk.

Kinyitottam az ajtót, azután herkulusi erővel ragadám ölembé kedvesemet, s egyetlen rugással a füstengerbe vetém magamat...

— Jaj láham! — kiáltám s föleszmélék.

A földön feküdtem s ostemben a mozdló-edényemet is felrugtam. (Csupa latyak valék s a sok cserép összevezérezett.)

Nagy kinok közt tapászkodtam föl és sokáig cselettem-botlottam, míg gyútfára akadék, melylyel megvilágítottam a gyászos tekintetű romokat.

Fölöltöztem s eltakarítva a sok töredéket, pipára gyújték. Lassankint reggel lett.

Munkához fogtam.

Ugy délfele belépett Felix bácsi s átadá főnökömmek az ujságot. Szemeivel felém intett s én megértettem őt: kezembe véve a levelet, az udvarra mentem. Amint az öreg kijött, átadtam neki.

Azután bementem s ujra dolgozám.

(Vége következik.)

Simi monológjaiból.

— **Öjtettinben** leégte magát a zsinagóga. Az izroelitoknak ez edj nadjszerő rebach. A zsidóhitközség mastand megkopja a magas biztosítási somma, s így építheti magának edj oj zsinagóga, azothánd meg fogonk mink khönjör adománjohat is jőjtögetni a thübbi hitközségektől. Az egész dulongban eshok az a legfűbb baj, hojd a jojtást nem todtok a khürüsz-tényekre háritani; de még nadjobb baj lette az ennél is, hodj kisölte mogát a végtárdjaláson, hojd azt éppen mink magonk izroelitohk jojtottuk fel.

— **A „Monitor de Rome“**, a pápa hivotlos küzlönye lelkesölten ödvözlö az antisemito-pártot. Mink izroelitok elhez nem szólhatjuk semmit. De mit szólják hozzá némely khürüsz-tények?

Fütykös Mihály a kánt'raméknál.

No má' iszen furcsa világ is vagyom ám kánt'ram. Különb világot élünk a Bach korszak alatt, mint mostanság. Lehúzza a zsidóság az emberről nemcsak a gunyát, de még a bőrt is. A Bach korszakban a földbirtok jövedelme után 25 perczentet fizettünk, a főfináncz uj adótörvénye szerint pedig majd 67-et.

— Brilláns állapot biz' ez Mihály gazda, de hát Rothschild se kölcsönöz potyára, azuténg mi szabad rabok is vagyunk, a jordányok rahjai, türelmesek, mint a birkák, tisztesség nem esik mondván.

No, most már elmondhatjuk az utszéli koldussal: de boldogok is leszünk, semmink sem fog lenni, nem bánt majd a gond.

— Hát oszténg az összeülendő országgyűlés mit fog majd tárgyalni?

— Soh se törődjék vele, uj adófelemelésről gondoskodnak majd, s a nép érdekében alkotandó javaslatok ráérnek később is.

Alig hallani mást a korcsmában, mint a „Zik-czene zakczené“-t. Nácsi a korcsmáros rá se konyít, jót kaczag, de belül forr benne a méreg. Örül, hogy mérheti keresztelt borát. Azt mondta a multkor Nácsi korcsmáros, hogy ő okszerűleg tesz mindent, neki tüzes a feje. Mit szól rá Mihály gazda.

— Má' hiszen a kinek tüzes a feje, annak hideg a szive.

Nem akar a gabonám elkelni Mihály gazda. A multkor is bevitettem a piacra, s vissza kellett hozni, mert igen olcsó, nem keresik a zsidók.

— Igaz, igaz! A Hősey zsidó boltos azt mondta, hogy a kereskedelém mögakadásának a zsidóellenös hangulat az oka, azt mondta, hogy nem igen történnek „kötések“, a külföldre való kivitel is számbavehetetlen.

— Pedig volna ám hazánkban sok kötni való. Nem mennek a jordányok venni. Hm! Tudja, mi ennek az oka?

— Félnek a bünösök, furdalja őket a lelkiismeretjük. Nem mernek a gyávák tovább csalni. Csak azt a nagy gabonakereskedőt veszem, ki szenzáljait szétküldi, s mikor azok előlegeket adnak, megalkuszna a gabonára, azt a házhoz szállítják, s ott fitymálja a kereskedő. Rossz, könnyű! Mondja Kevesebet ígér érte. Mit tegyen a gazda? Idejét nem vesztegetheti. oda adja hát a gaz zsidónak, ki hamis mértékével megmérve, megveszi.

— Ej, mit csináljon a magyar embör bujában. Igyunk!

Vöröshagymák.

A rendőrség egészségügyi szempontból egymásután koboza el a piacokról a gombákat. Közelebről az erzsébetvárosi piaczon talált egy néhány nagy kosár ros z gombát. A bolondgombák ellen tehát erélyes intézkedések folynak De figyelmeztetjük a rendőrséget a még veszedelmesebb bolondgombákra: A „Pester Lloyd“ és „Nemzeti Csufság“ vezérczikkeire is.

Ujabb szerencsétlenség. A „Holyhead“ nevű postahajó Dublinból jöve, az „Alhambra“ nevű német bárkahajóval összeütközött. Mindkét hajó alámerült, és bennök egyetlenegy zsidó sem volt.

Saktervágások.

Kérdezték a Deutelesz Kóbit, miért oly merészek a zsidók? „Nü“ mondá „nagyon könnyű megmondani; a mi néphünkhet védi a pholiczáj, a sajthú, az államgyész, a khormány, a khotonaság és a philosemithák; a gojokhat phedig senki. Khitül feljönk tehát?”

„Mi a szerénység?“ kérdi a zsidó gyerek apjától. — „Hojdha thethüled külesönöz edj ghoj száz ránest (frt) és okharja adni 8% komot, akkhur the ozthat mandod, hojd sak ünekhi, másnak nem, adsz a phénz 20% re, mert másnak még 30% ért sem adhod; ez az izroelita szherénység.

Mihez hasonlít a zsidó? — A számártövishöz, mely maga elég hitvány és haszontalan; mégis megsért mindenkit, a ki vele érintkezik.

Ha Spanga volnék, könnyen megmenekülhetnék az akasztófától, még szabadon is bocsátanának, mert áttérnék a zsidó hitre s Ötvöst venném védömül.

Cimón.

Honjodi Ábrohám dololja mogának

Thodok én magannak
Oj gseftet sinálni:
Még a férgeket is
Jól elthodom adni.

Ez thürthénte mogát
Nem rég Féledjházán,
Hodj edj goj félének
Eladtham edj diván.

Szép valt az a diván
Magam is sojnáltham,
De hodj mi valt bene:
Oztat csak én thodtham.

Olyan állat laktha
Magokhat fi benne,
Hodj a gaj, ha thodja
Azt meg ódjse venne.

Széles, lapos hátó
Nem valami lostha;
A nép ódj nevezi
Úthet, hodj: pholoska.

Hat zsák kromplit adott
En nekhem éretthe;
Igen olcsó látszott,
De, csakhodj megvette.

Nem is valt az drága,
Ha gondol az ember,
Mert valt benne állat
Thübb, mint achtzehn czár.

Thodom megbántha már
Azótha, hodj mit vett,

Elmondtham Zálnak:
Rá jókhat nevetett.

Szidott engem a goj,
De mikhüszöm thüle;
Láthatta, hodj mit vett:
Szedje khi belüle.

Kis antiszemita.

OKMÁNYTÁR.

T. cz

Van szeréncsénk ezennel a legujabb 1881 tavasz és nyári-ivadra szolló divátlapunkat beces figyelmebe ajánlani. Meg vágyunk győződve a fölött hogy uraságod tülháláthatatlan olcsóságunkat be fogja ismerni. Mind általunk ajánlott darabok sajt készíténymünk, melyek a legujabb párizsi abrak után készívték.

A szokásos dicsérkedést mellőzzük es az ismert szárnyált szónak hódolunk: „Tények bizonyítanak.“

A legkissebb mint a legnagyobb megréndelések egyenlő pontossággal vitetnek véghez. Az illető pénzösszegek Ostrrák-Magyarhonban pósta- vagy vaspályautánvettel számítottának el. Külföldi megréndelések ázonban csak a megfelelő pénzösszeg beérkezése után eszközölthetők.

Minden meg nem felelő daráb, készséggel átcsereítetik, Mutátvány-collectioi ingyen es bérmentve szolgáltának, de annak körülményes visszaküldése nem kívántatik.

Middön uraságodat meghivjuk, intézetünk munkaképességéről meggyőződést szerezni, márádunk

mely tisztelettel es álazattal

Kohn és Liebermann.*)

*) Eredetije a leszerterolt Solymosi Eszter anyjának javára 1 krért szerkesztésünkben megtekinthető.

A zsidóiskolából.

Tanító: Nüs, jerekek! mastand fogok nektek modjorázni az ókhorii történelembül az a hírtisch ember... Nü, Dalfi jerek, mandjad meg the neküm, hodj khi valta az?

Dalfi jerek: Hát honnan thodjak én aztat, profasszor ór?

Tanító: Te szomár! hát még aztat se thodolsz? Akkhor majd megmandak én azt. Az a hírtisch ember Szokratesz valt, akhi böles is valth — Nüs, Khóbi jerek: honnan lehet azt thodni, hodj böles valt.

Khóbi jerek: Nem thodok profasszor ór!

Tanító: Na, te szomár! Hát böles kühlött hojd ledjen, ha edjszer Szokratesz valt

L—cs 1-n. Magánlevelet írni nincs időnk. Még tiszteletdíjat emleget? Mi csak ismert humoristákat honorálunk. Antisemita ön, vagy zsidó? kérése utóbbira enged következtetni Dolgozni soká, s aztán kérni. — Ysorávzs. az Önej. Válogatunk belőlük. — Cimón. „Tauglich.“ — Kis antiezemita. Jelen munkája megüti a mértéket. Lássuk a többi. — Egy hazafias antiszemita. Vágja a falhoz rekedit dorombját, s fogjon helyette kapát kezébe. — Ifj. Klein Miritz Czikkét nem használtatjuk. A többiről intézkedni fog a kiadóhivatal. — Judenfreund. Kevés kivétellel besoroztuk őket. — Kiháhm. Verse haszontalan nyöszörgése egy antisemita kebelnek. „Fütyölöt, fütyölöt“ a lant helyett. — Budapest Mit okvetlenkedik hitvány cikkével, ha utóbb inába szál a bátorsága, és fél a zsidóbefolyásoktól. — Machabeus. Elfogadható. Csak rajta. Lapunk irányának megfelelő cikkeket mindig szivesen veszünk. — Antisakter. A pipafüst mellett a „Füstölő“-nek irt cikkek további beküldését elvárjuk. — Maczesz. „Száráz ágon halligató ajakkal... — Sz. W. F. Nehányat a sok közül. — Több köziratról s levélről jövőre

Főmunkatárs: KÉNKŐ.